

[Asger Jensen.]

at det ikke er sket af principielle, men af praktiske grunde af hensyn til de enkelte projekter.

Mon dog ikke også den højtærede handelsminister vil mene, at når endelig staten skal bruge disse penge til finansiering, er det vigtigst at bruge dem til egentlige industriforetagender? Det kan dog vist næppe tænkes, at det er vigtigere at begynde med at bygge hotellerne, fordi der eventuelt til sin tid skal komme folk og besøge de industrivirksomheder, der måske ikke findes nu.

Det er vel endelig ikke sådan, at man har vanskelighed ved at bruge pengene? Er der ikke rigeligt behov for de penge, der foreløbig er stillet til rådighed til egentlige industriformål? For at få svar herpå kunne jeg tænke mig at stille følgende tillægs-spørgsmål: kan egnsudviklingsrådet ikke finde anvendelse for de til rådighed stående midler til fremme af industriel udvikling i de forsømte områder til egentlige industrielle virksomheder?

Handelsministeren (Philip): Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det jo ikke er egnsudviklingsrådets opgave at bruge penge. Det ser det tværtimod som sin første opgave at fremme industriel og håndværksmæssig udvikling ved at bruge så få penge som overhovedet muligt og ser det som sin opgave at klare de ting, der kommer, på en billig måde ved en overordentlig billig administration. Dertil kommer, at den støtte, man indtil nu har givet, udelukkende er givet i form af garantier for lån. Det vil sige, at der ikke er brugt noget som helst af det offentliges penge, og det anser egnsudviklingsrådet og ministeriet, tror jeg, jeg kan tilføje, for et gode.

Det drejer sig jo ikke om af praktiske grunde at afslå noget. Nej, det drejer sig om, om det, man ser på, har betydning for udviklingen af egnen, og når det har det, er man indstillet på at give, men når det ikke har det, ja, så afslår man. Det er netop den håndværksmæssige og industri-

elle udvikling af området, der er hovedopgaven for den administration, der her finder sted.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Budtz* til undervisningsministeren:

„Vil undervisningsministeren foranledige, at rollerne i det kgl. teaters opførelser bliver dubleret?“

Hanne Budtz: Teaterloven af 1955 indledes med en bestemmelse om, at undervisningsministeren har overtilsyn med det kgl. teater, der drives som en statsinstitution, og da tilsynsrådet ifølge samme lov har som opgave at følge og kontrollere teatrets dispositioner og drift både repertoiremæssigt og økonomisk, må undervisningsministerens overtilsyn omfatte samme område.

Jeg er vel klar over, at hverken minister eller tilsynsråd blander sig i spørgsmål om rollefordelinger eller tekniske enkeltheder, men et så generelt spørgsmål som dublering af roller må vedrøre ikke alene overtilsynet, men også befolkningen i almindelighed. Og baggrunden for mit spørgsmål i dag er naturligvis premieren på Oehlenschlägers „Aladdin“, den første og tilsyneladende for længere tid eneste opførelse af et stykke, der var imødeset med stor forventning af publikum.

Først var premieren i fare på grund af én kunstners sygdom, dernæst blev den aflyst på grund af en anden kunstners sygdom. Da premieren endelig oprandt den 9. april, oplevede vi en omfangsrig forestilling ikke alene i tid, men også i pragt og kostbarhed — den kunstneriske bedømmelse skal jeg helt overlade til kritikerne, som jo for længst har udtalt sig. Men da hovedrollens indehaver ulykkeligvis umiddelbart efter premieren blev syg, måtte hele forestillingen falde.

Det kan ikke være rimeligt, at en sådan forestilling skal ende i „Skraldebøtterne“,